

Ο δρόμος για το εχολείο:
μια χρωματιστή περιπέτεια

act!onaid

Μαζί, κατά της φτώχειας και της αδικίας

ΜΠΑΝΓΚΛΑΝΤ'ΕΣ

Για τη συγγραφή αυτού του βιβλίου συνεργάστηκαν οι:

Κατερίνα Γιαννούλα • Καθηγήτρια Αγγλικών, Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας
Δημήτρης Γκότζος • Υπεύθυνος Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Α' βάθμιας Εκπ/σης Β' Αθηνών
Θοδωρής Γούτας • Καθηγητής Πληροφορικής
Μιράντα Κουμανάκου • Εκπαιδευτικός Θεατρικής Αγωγής
Κάλλι Ρουμελιώτου • Δασκάλα
Μιχάλης Φωτάκης • Δάσκαλος

Το πρόγραμμα χρηματοδοτήθηκε από το 3ετές Ευρωπαϊκό πρόγραμμα "Send my Friend to School", που στόχο έχει την κινητοποίηση των εμπλεκόμενων στην Εκπαίδευση, ώστε να επιτευχθεί ο Δεύτερος Αναπτυξιακός Στόχος της Χιλιетίας (MDG2), σχετικά με την εδραίωση της καθολικής πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Εικονογράφηση:

Οι ζωγραφιές που στολίζουν το παραμύθι μας έγιναν από τα κορίτσια που φιλοξενούνται στον ξενώνα Happy Homes της ActionAid Μπανγκλαντές, στην Ντάκα.

Επιμέλεια παραμυθιού:

Μάρα Ψαράκη

Γραφιστικός σχεδιασμός:

Παυλίνα Αλεξανδροπούλου

ISBN: 978-960-98173-4-9

© ActionAid Ελλάς
2015

Το παραμύθι αυτό είναι προϊόν φαντασίας, βασίζεται όμως στις πραγματικές συνθήκες καθημερινότητας και στις αληθινές ιστορίες των ανθρώπων που γνωρίσαμε στο Μπανγκλαντές.

Η ActionAid ξεκίνησε να δουλεύει στο Μπανγκλαντές το 1983. Η ActionAid Ελλάς στηρίζει τις δράσεις της ActionAid Μπανγκλαντές από το 2002 μέσω του προγράμματος Αναδοχής Παιδιού, το οποίο ωφελεί περισσότερους από 80.000 ανθρώπους, μέσα από αναπτυξιακά προγράμματα σε τέσσερις περιοχές της χώρας: τη Μανταργκάνζ, τη Μπισουαμπαρπούρ, τη Ντακόουπ και τη Γκαϊμπάντα. Από το 2013 επίσης λειτουργεί τους ξενώνες Happy Homes στην Ντάκα με σκοπό τη στήριξη κοριτσιών που έρχονται αντιμέτωπα καθημερινά με τη βία, τη σεξουαλική κακοποίηση στη Ντάκα και το trafficking.

Αν θέλετε και εσείς να στηρίξετε το έργο της ActionAid στο Μπανγκλαντές, μπορείτε να διαβάσετε πληροφορίες εδώ: <http://www.actionaid.gr/anadoxi> και www.actionaid.gr/happyhomes

ΜΠΑΝΚΑΝΤΕΣ

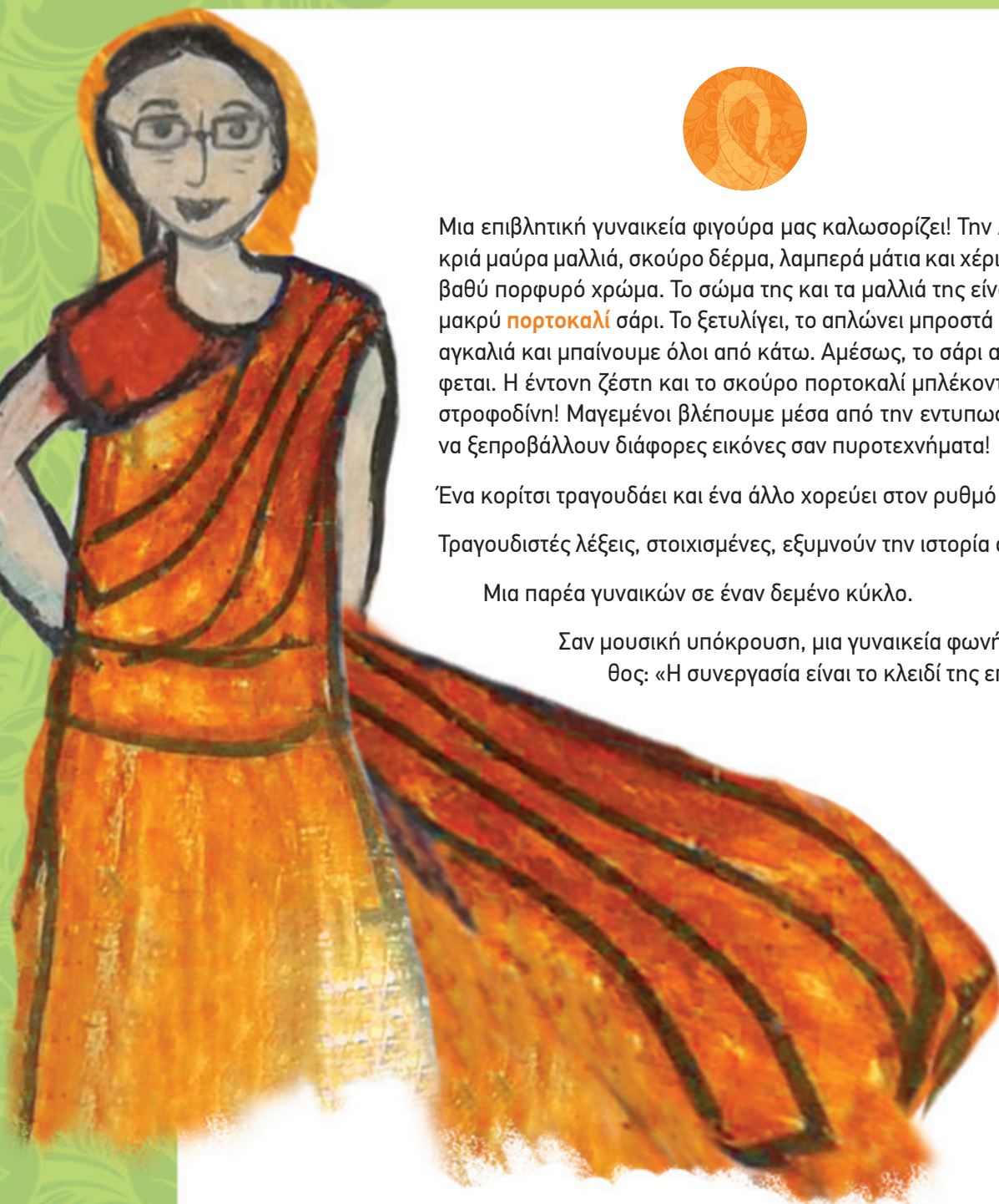
“Αναχώρηση πτήσης.
Παρακαλούνται οι επιβάτες να προσέλθουν
για διακτινισμό στην πράσινη λύλη”.

Κατευθυνόμαστε προς την έξοδο. Στον έλεγχο των εισιτηρίων δείχνουμε τα διαβατήρια, πράσινα κι αυτά. Ο ελεγκτής τα σφραγίζει με μια μεγάλη κόκκινη βούλα και φφφφφφφφφφφφσςσςσςσςσς!

Το ταξίδι αρχίζει!

Ένα αναπάντεχο σπινθήρισμα αισθήσεων: μυρωδιές τσαγιού, γεύσεις μπαχαρικών, τεράστια τζάκφρουτ, λαμπερά χαμόγελα, ζωντανά βλέμματα, το κελήδημα της γλώσσας, ο διάλογος των πουλιών, κι έπειτα η πύρινη ζέση, το νερό και η ανακουφιστική δροσιά του, η βροχή, τα γέλια, η φιλοξενία...

Μια επιβλητική γυναικεία φιγούρα μας καλωσορίζει! Την λένε Ασία. Έχει μακριά μαύρα μαλλιά, σκούρο δέρμα, λαμπερά μάτια και χέρια ζωγραφισμένα με βαθύ πορφυρό χρώμα. Το σώμα της και τα μαλλιά της είναι τυλιγμένα με ένα μακρύ **πορτοκαλί** σάρι. Το ξετυλίγει, το απλώνει μπροστά μας σε μια πελώρια αγκαλιά και μπαίνουμε όλοι από κάτω. Αμέσως, το σάρι αρχίζει να περιστρέφεται. Η έντονη ζέστη και το σκούρο πορτοκαλί μπλέκονται σε μια αεικίνητη στροφοδίνη! Μαγεμένοι βλέπουμε μέσα από την εντυπωσιακή τούτη κίνηση να ξεπροβάλλουν διάφορες εικόνες σαν πυροτεχνήματα!

Ένα κορίτσι τραγουδάει και ένα άλλο χορεύει στον ρυθμό της μελωδίας.

Τραγουδιστές λέξεις, στοιχισμένες, εξυμνούν την ιστορία αυτού του τόπου.

Μια παρέα γυναικών σε έναν δεμένο κύκλο.

Σαν μουσική υπόκρουση, μια γυναικεία φωνή ακούγεται στο βάθος: «Η συνεργασία είναι το κλειδί της επιτυχίας μας.»

Τι διαφορετικός τόπος είναι αυτός! Ένα περίτεχνο πολιτισμικό παζλ! Η εικόνα ξαναλλάζει και σιγά-σιγά εμφανίζεται το πρόσωπο ενός παιδιού. Πρώτα τα μεγάλα σκούρα μάτια, ύστερα τα λαμπερά μαύρα μαλλιά και τέλος τα γεμάτα χείλη του να σχηματίζουν ένα φωτεινό χαμόγελο.

“Σούπρομπατ! Είμαι ο Σαλίμ.

Θέλετε να με ακολουθήσετε στο δρόμο μου για το σχολείο;”

Η ώρα είναι 4 το πρωί και ο Σαλίμ, όπως κάθε μέρα πριν φύγει για το σχολείο, ετοιμάζεται για τον πρωινό του περίπατο. Μήνας Ιούλιος, έχουμε μπει για τα καλά στην εποχή των μουσώνων με τις αναπάντεχες, αλλά συνάμα ανακουφιστικές της βροχές! Παρά την ένταση της χθεσινοβραδινής καταιγίδας, όμως, η φύση έχει ήδη ηρεμήσει. Έτσι ο Σαλίμ μπορεί να απολαύσει και σήμερα την αγαπημένη του στιγμή της ημέρας, τώρα που οι υπόλοιποι στο σπίτι ακόμα κοιμούνται κι όλα γύρω του φαντάζουν τόσο ήρεμα και αρμονικά. Τα χρώματα φαίνονται πιο έντονα μετά τη χθεσινοβραδινή βροχή. Λες κι ένα μαγικό πινέλο τα 'χει βάψει όλα **πράσινα**! Καθώς προχωρά, παρατηρεί τα ώριμα μάνγκο στα δέντρα. Οι μικρές στάλες νερού πάνω στη ζουμερή φλούδα των φρούτων παίζουν κρυφτό με τις ηλιαχτίδες που μόλις έχουν ξυπνήσει. Χωρίς δεύτερη σκέψη, σκαρφαλώνει στο δέντρο και κόβει ένα μάνγκο για τον δρόμο. Στην άλλη πλευρά του ποταμού, οι βάρκες είναι αραγμένες στην όχθη.

“Ευτυχώς είναι ακόμα στη δέση τους και έτσι τα παιδιά θα μπορέσουν να διαδεχθούν το ποτάμι για να έρθουν στο σχολείο!”, μονολογεί.

Χαιρετάει τους ψαράδες που ετοιμάζουν τα μεγάλα καλάθια τους προτού φύγουν για ψάρεμα και παίρνει τον δρόμο της επιστροφής για το σπίτι.

Καθώς ο φλεγόμενος ήλιος σκαρφαλώνει σιγά-σιγά στον ουρανό, πολύς κόσμος έχει ήδη πιάσει δουλειά. Να μια οικογένεια πάνω στο κάρο!

«Με τα καλάθια τους γεμάτα φρεσκομαζεμένα φρούτα, βάζω στοίχημα πως κατευθύνονται προς την αγορά!», σκέφτεται.

Κι εκεί στο βάθος, δύο κορίτσια γελάνε ενώ μαζεύουν πολύχρωμα λουλούδια! Με το που φτάνει στο σπίτι, ο Σαλίμ παίρνει τα βιβλία του και κάθεται στην αυλή. Είναι η ώρα της μελέτης. Η αδερφή του έχει επίσης ξυπνήσει από ώρα και βοηθάει τη μαμά στις δουλειές του σπιτιού, ενώ ο μπαμπάς ασχολείται με τα ζώα πριν φύγει για το χωράφι. Ύστερα από λίγο, τα ρουθούνια του Σαλίμ γεμίζουν με αμέτρητες μυρωδιές: κάρυ, κάρδαμο, καρύδα και --μμμ!-- φρεσκοψημένη ζύμη! Πόσο λατρεύει να τυλίγει τα πικάντικα λαχανικά μέσα στις ζεστές πιτούλες... Τελειώνει το πρωινό του γεύμα, φοράει τη στολή του και, χωρίς να χάσει άλλο χρόνο, παίρνει το δρόμο για το σχολείο. Έχει εξάλλου ραντεβού και με τον φίλο του! Ο Ράμι, ένας από τους 65 συμμαθητές του, μένει λίγα μέτρα πιο κάτω. Έτσι το ‘χουνε συνήθιο, να περπατάνε παρέα. Άσε που είναι και πιο ασφαλές...

“Σήμερα δε θα έρθω σχολείο”, του λέει ο Ράμι θλιμμένα. “Η χθεσινή καταιγίδα κατέστρεψε τη σκεπή του σπιτιού μας. Θα μείνω εδώ μαζί με τον πατέρα μου για να τη φτιάξουμε”.

Έτσι, ο Σαλίμ πρέπει να συνεχίσει μόνος του το δρόμο για το σχολείο. Καθώς περπατά, σκέφτεται συνέχεια τη δική του οικογένεια. Τώρα πια οι βροχές έχουν γίνει πιο απειλητικές από ό,τι παλιότερα. Τις προάλλες ένα μεγάλο μέρος από τους ορυζώνες του πατέρα του κα-

ταστράφηκε όταν κομμάτια γης παρασύρθηκαν από τα ορμητικά νερά του ποταμού. Φέτος είναι η πρώτη χρονιά που το ρύζι ίσα που φθάνει για την οικογένεια.

“Τι θα κάνουμε αν η κατάσταση συνεχιστεί έτσι; Πώς θα ζήσουμε; Ίσως χρειαστεί να φύγουμε κι εμείς για κάπου αλλού.”

Να φύγουνε για κάπου αλλού! Καθόλου δεν του αρέσει αυτή η ιδέα. Εδώ είναι η ζωή του, το σπίτι του, οι φίλοι του, το σχολείο του.

“Τιατί ευμβαίνουν άραγε όλα αυτά;” αναρωτιέται πικραμένος.

Τόσο απορροφημένος είναι από τις σκέψεις του που στο τσακ προλαβαίνει να σταματήσει μπροστά από τον πηχτό, λασπώδη βούρκο που καλύπτει το μονοπάτι.

“Αν προσπαθήσω να περάσω μπορεί να λερώσω τη στολή μου”, σκέφτεται.
“Καλύτερα να ακολουθήσω τη διαδρομή που περνάει μέσα από τη ζούγκλα.
Αλλά με προσοχή! Μην την πατήσω όπως ο αδερφός μου!”

Τώρα θα αναρωτιέστε τι είχε πάθει ο αδερφός του... Μια μέρα, που λέτε, καθώς προχωρούσε στο δάσος και χάζευε μαγεμένος τα καταπράσινα δέντρα με τα πυκνά φυλλώματα, δεν πήρε χαμπάρι το φίδι που ακολουθούσε αμέριμνα την πορεία του και προτού προλάβει να αντιδράσει... το πάτησε! Εκείνο φυσικά, από το φόβο του, γύρισε και ΧΡΑΠ! Τον δάγκωσε στο πόδι! Έλα μου όμως που στο χωριό δεν υπάρχει ούτε ίχνος γιατρού και η κοντινότερη πόλη είναι πάνω από μια ώρα δρόμος... Αν έχεις όχημα φυσικά...

Πάνω που ο Σαλίμ σκέφτεται τι συνέβη στο δύστυχο τον αδερφό του, εμφανίζεται ξαφνικά μπροστά του μια τεράστια τίγρη της Βεγγάλης, θαρρείς και άκουσε τις σκέψεις του. Ο Σαλίμ δεν μπορεί να πιστέψει στα μάτια του! Αυτό το θρυλικό, σπάνιο ζώο είναι εκεί, μπροστά του!

“Μη φοβάσαι. Έχε θάρρος και πίστη. Ανέβα πάνω μου!” του λέει.

Μες στην πυκνή, καταπράσινη ζούγκλα ο φόβος εξανεμίζεται και τη θέση του παίρνει η ανυπομονησία και η σιγουριά:

“Τέλεια!
Σίγουρα θα είμαι στο εχολείο πριν από τις 10 που ξεκινάει το μάθημα!”

Η ζούγκλα αρχίζει σταδιακά να αραιώνει ώσπου εξαφανίζεται τελείως. Μπροστά τους απλώνονται και πάλι οι καταπράσινες εκτάσεις των ορυζώνων με τα αμέτρητα ποτάμια.

“Τώρα μπορείς να συνεχίσεις μόνος σου το δρόμο για το εχολείο”, του λέει η τίγρη και ετοιμάζεται να φύγει. Τελευταία στιγμή, γυρνάει το κεφάλι και με σοβαρό ύφος συμπληρώνει: “Και θυμήσου: Θάρρος και πίστη.”

Ο Σαλίμ συνεχίζει και πάλι μόνος. Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, ώσπου φτάνει στο μεγάλο ποτάμι με τη στενή γέφυρα από μπαμπού. Η ορμή του ποταμού είναι μεγάλη, αλλά η γέφυρα, αν και μισογκρεμισμένη, φαίνεται να αντέχει. Για μια στιγμή ο φίλος μας διστάζει, θυμάται όμως ότι σε λιγότερο από μισή ώρα πρέπει να βρίσκεται στο σχολείο, οπότε αποφασίζει να περάσει. Πατάει στο πρώτο σανίδι. Κουνάει λίγο... αλλά τολμά να το εμπιστευτεί. Πατάει και στο δεύτερο. Τη στιγμή που πατάει στο τρίτο, όμως, χάνει την ισορροπία του και --μπλουμ!-- πέφτει στο νερό. Το ποτάμι είναι τόσο ορμητικό που ο Σαλίμ παλεύει να μην πνιγεί...

“Άκουυ μανούλα μου!! Τι θα απογίνω τώρα; Άς είχα μια ευκαιρία να ωδωί!”

Δεν προλαβαίνει καν να τελειώσει την πρότασή του και --τσουπ!-- ένας αγρότης που έχει εκεί δίπλα τα χωράφια του, εμφανίζεται στην όχθη, του πετάει ένα νόμισμα και του λέει:

“Αν θες να ωδείς, αυτή είναι η ευκαιρία σου”.

Ο Σαλίμ απλώνει το χέρι του να πιάσει το νόμισμα. Στη στιγμή η καρακάξα, το μελωδικό πουλί που είναι χαραγμένο στη μία όψη του νομίσματος, ζωντανεύει, τον αρπάζει και τον σηκώνει ψηλά στους αιθέρες. Η θέα από εδώ είναι εκπληκτική. Πόσο καθαρό φαίνεται αυτό το πράσινο από ψηλά!. Αλλά και πόσο μεγάλο φαντάζει το μέγεθος της καταστροφής...

“Τι θα κάνουν τώρα όλοι αυτοί οι άνθρωποι που δεν έχουν δουλειά;”

Ξαφνικά το τοπίο σιγά-σιγά αλλάζει. Μουντή ομίχλη απλώνεται και στο βάθος αρχίζει να διακρίνεται ένα γκρίζο ποτάμι. Καθώς ο Σαλίμ πλησιάζει, παρατηρεί πως το ποτάμι είναι στην πραγματικότητα μια σειρά ανθρώπων που περπατούν σκυθρωποί, ο ένας πίσω από τον άλλον.

“Τι να συμβαίνει άραγε εκεί; Μήπως τελικά, πέρα από ότι γλίτωσα τον πνιγμό, αυτή είναι η ευκαιρία για την οποία μιλούσε ο αγρότης; Άς πάμε να δούμε από κοντά!”

Μόλις το ακούει αυτό η καρακάξα, αρχίζει να κατεβαίνει. Αν και μπαίνουν μες στην ομίχλη, τώρα που πλησιάζουν το βλέπει πιο καθαρά: ένα σύμπλεγμα από τεράστια, επιβλητικά, γκρίζα κτήρια υψώνεται μπροστά του. Ο καπνός από τις καμινάδες μπαίνει στα μάτια του και αυτά αρχίζουν να τσούζουν. Όσο τα τρίβει, τόσο πιο γκρι βλέπει τα πάντα γύρω του. Εδώ που έφθασε δεν έχει άλλη επιλογή παρά να ακολουθήσει το πλήθος.

“Ίσως αυτοί να μπορούν να μου δείξουν τον δρόμο για το σχολείο”, σκέφτεται. Αφήνει λοιπόν την καρακάξα και πέφτει ανάμεσα στους ανθρώπους.

“Έεεε! Τι είναι αυτό το μέρος και πηγαίνετε όλοι προς τα εκεί;” φωνάζει.

Αντί για απάντηση, όλοι δείχνουν με μια κίνηση προς την πινακίδα της εισόδου: **ΚΛΩΣΤΟΨΑΝΤΟΥΡΓΙΑ RANA PLAZA**. Μπαίνει μέσα. Παντού κυριαρχεί το γκρι. Η ζέστη αφόρητη, η ατμόσφαιρα αποπνικτική και άνθρωποι να δουλεύουν ακατάπαυστα όπου κι αν στρέψει το βλέμμα του. Ξαφνικά ένα χέρι τον αρπάζει.

“Τι χαζεύεις εδώ; Έσύ πρέπει να είσαι με τα υπόλοιπα παιδιά”, είναι η τελευταία κουβέντα που ακούει προτού τον πετάξουν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο.

Μόλις τα μάτια του συνηθίζουν στο σκοτάδι, μένει έκπληκτος με αυτό που αντικρίζει: εκατοντάδες άνθρωποι, όλοι με τα ίδια ανέκφραστα πρόσωπα να δουλεύουν με τον ίδιο ακατάπαυστο ρυθμό, να κόβουν και να ράβουν τα ίδια μονόχρωμα μπλουζάκια. Την προσοχή του τραβάει ένα κορίτσι που φαίνεται λίγο μεγαλύτερο από τα άλλα. Είναι γονατισμένο σε μια γωνία και σφουγγαρίζει το πάτωμα.

– Πώς σε λένε; τη ρωτάει ο Σαλίμ.

– Μίτου-Ράνι.

– Και πόσων χρονών είσαι;

– 15.

– Μα πώς βρέθηκες εδώ;

– Αν ε’ ενδιαφέρει πράγματι να μάθεις, θα σου πω την ιστορία μου. Μέχρι πριν 3 χρόνια η μητέρα μου δούλευε, αλλά μια μέρα αρρώστησε βαριά. Ο πατέρας μου ήταν από καιρό άνεργος. Έπρεπε κάτι να κάνω για να βοηθήσω τα 4 αδέρφια μου. Δεν είχα λοιπόν άλλη επιλογή από το να αρχίσω να δουλεύω... Αλλά γρήγορα! Πιάσε δουλειά! Αν μας δουν να μιλάμε, την βάψαμε!

Έτσι λοιπόν ο Σαλίμ κάθεται σε μια ραπτομηχανή και αρχίζει να δουλεύει. Ώρες ατέλειωτες ράβει και ξαναράβει τα ίδια μπλουζάκια το ένα μετά το άλλο, χωρίς να κάνει ούτε λεπτό διάλειμμα. Κάποια στιγμή, πάνω στην πίεση της δουλειάς, *ωχ!* το χοντρό βελόνι τρυπάει το δάχτυλό του. Αίμα πολύ ξεχύνεται από την πληγή, πλημμυρίζει την καταθλιπτική ατμόσφαιρα και βάφει **κόκκινη** την κλωστή. Ευθύς το κουβάρι αρχίζει να ξετυλίγεται και να πετάγεται παντού.

“Πάμε να φύγουμε από εδώ!” φωνάζει ο Σαλίμ στη Μίτου-Ράνι, πιάνει σφικτά το χέρι της, αρπάζει την κλωστή κι αφήνονται και οι δύο να τους παρασύρει.

Για ώρα ταξιδεύουν μέσα στο κόκκινο σύννεφο. Ξαφνικά νιώθουν το έδαφος στέρεο κάτω από τα πόδια τους και μια καταιγίδα ήχων κατακλύζει τα αυτιά τους. Τι απίστευτη φασαρία είναι αυτή! Ασταμάτητα κορναρίσματα, μαρσαρίσματα από μηχανές κι ένα βουητό να σου τρυπάει το κεφάλι! Γύρω τους αμέτρητα αυτοκίνητα, τρίτροχα ποδήλατα, μεγάλοι δρόμοι, μαγαζιά, διαφημίσεις και η ατμόσφαιρα κόκκινη και αποπνικτική. Οι ίδιοι κολλημένοι πάνω σε μια νησίδα, δεν μπορούν να πάνε πουθενά. Μεσ στον πανζουρλισμό, στραβοπατάνε και --μπιιιιιι!-- ένα αμάξι παραλίγο να τους πατήσει! Ο Σαλίμ θυμάται λίγο νωρίτερα που πάλεψε μέσα στο ποτάμι. Τώρα είναι που νιώθει πραγματικά πνιγμένος.

“Πώς περνάνε αυτόν τον δρόμο τα παιδιά για να πάνε σχολείο;” αναρωτιούνται ταυτόχρονα με τη Μίτου-Ράνι. “Πιάσε μου το χέρι”, της λέει ο Σαλίμ. “Μαζί θα τα καταφέρουμε!” Μα, να! Ένα λεωφορείο κόβει ταχύτητα! “Τρήγορα να μπούμε μέσα!”

Στριμωγμένοι μέσα στην πολυκοσμία του λεωφορείου, τα παιδιά συνεχίζουν να κρατιούνται χέρι-χέρι για να μη χαθούν. Μετά από ώρες μέσα στην κίνηση, το λεωφορείο ξαφνικά σταματά. Μπροστά τους απλώνεται ένας ατέλειωτος κόκκινος “ορυζώνας” από τσίγκινους τοίχους και στενά χωμάτινα δρομάκια, που σε τίποτα δεν διαφέρει από έναν τεράστιο λαβύρινθο.

«Προχωράμε;» σκέφτονται.

Την ίδια ώρα ένα αμάξι περνά ξυστά ξωπίσω τους και, στην προσπάθειά τους να το αποφύγουν, τα παιδιά σωριάζονται μέσα στην παραγκούπολη. Όλα τα σπίτια φαντάζουν ίδια, μια επανάληψη χωρίς σταματημό.

“Μήπως στην έξοδο αυτής της δαιδαλώδους πόλης βρίσκεται τελικά το σχολείο μου;” αναρωτιέται σιωπηλά ο Σαλίμ.

Ξάφνου, μέσα στην οχλοβοή και την κόκκινη θέρμη, ακούγονται μερικές χαρμόσυνες νότες. Τι ανακούφιση σ’ αυτή τη βαριά ατμόσφαιρα! Χωρίς δεύτερη σκέψη, αποφασίζουν να τις ακολουθήσουν. Η μουσική εδώ είναι κεφάτη, παντού υπάρχουν πάγκοι με φαγητά και όλοι γύρω τους φορούν εντυπωσιακές φορεσιές! Φαίνεται πως πέσανε πάνω σε κάποια σημαντική γιορτή! Τα τραπέζια και οι καρέκλες είναι στολισμένα με λαχταριστά μάνγκο κι από αυτό καταλαβαίνουν πως πρόκειται για γάμο! Η νύφη δείχνει πραγματικά εντυπωσιακή και το φόρεμά της είναι το πιο κόκκινο από όλα τα κόκκινα του κόσμου. Όμως... για στάσου... το βλέμμα της είναι κάπως μελαγχολικό... Πλησιάζοντάς την, συνειδητοποιούν ότι πίσω από τα λαμπερά στολίδια και το έντονο μέικ-απ κρύβεται ένα μικρό κορίτσι.

- Πώς σε λένε;
- Σίκα.
- Και πόσων χρονών είσαι;
- 13.

- Μα παντρεύεσαι τόσο μικρή; ρωτάνε με ένα στόμα τα παιδιά.

- Δεν ήταν δική μου απόφαση. Το όνειρό μου ήταν να συνεχίσω το σχολείο για να έχω ένα καλύτερο μέλλον. Όμως ο άντρας μου επέμενε πολύ να με παντρευτεί και οι γονείς μου δυσκολεύονταν να συντηρήσουν όλα μου τα αδέρφια. Δεν είχα άλλη επιλογή. Αυτή έμοιαζε να είναι η καλύτερη λύση...

Τότε η Σίκα αρχίζει να κλαίει. Τόσο έντονο είναι το κλάμα της που τα δάκρυά της σχηματίζουν έναν μπλε χείμαρρο. Και τόσο έντονος είναι αυτός ο χείμαρρος που παρασύρει στο διάβα του και τα δυο παιδιά. Λίγο πριν τους χάσει από τα μάτια της, η Σίκα τους πετά ένα μπλε νούφαρο και τους λέει:

“Αυτό είναι το κλειδί για την ασφάλειά σας”.

Ευθύς τα παιδιά ανεβαίνουν στο νούφαρο και, πλέοντας με τη ροή του ποταμού, οδηγούνται μπροστά σε ένα πολύχρωμο σπίτι. Το σπίτι αυτό δεν μοιάζει σε τίποτα με εκείνα της παραγκούπολης. Αμέτρητα χρώματα παντού, άλλοτε ανακατεμένα σαν πίνακας ζωγραφικής του Πόλοκ και άλλοτε σε τάξη να απεικονίζουν τις πιο ζεστές και τρυφερές στιγμές. Μπροστά από το λαμπερό σπίτι, ξύλινα πινέλα σε διάφορα χρώματα είναι καρφωμένα στο έδαφος και στολίζουν σαν πολύχρωμα λουλούδια την αυλή. Τι υπέροχο να βλέπεις όλα τα χρώματα συγκεντρωμένα! Ναι! Εδώ νιώθουν πραγματικά ασφαλείς! Στην είσοδο του σπιτιού μια όμορφη και λαμπερή παρουσία τους υποδέχεται.

- Τεια σας, παιδιά! Με λένε Σελίνα. Καλωσήρθατε στο σπίτι των επιλογών! Ναι, καλά ακούσατε! Εδώ μπορείτε να χρωματίσετε τον κόσμο σας μόνοι σας, με τις δικές σας πολύχρωμες πινελιές! Θέλετε να περάσετε; Είμαι είγουρη ότι τα υπόλοιπα κορίτσια θα χαρούν πολύ να σας γνωρίσουν!

Η Μίτου-Ράνι, κουρασμένη από αυτήν την περιπέτεια στους δρόμους της ανασφάλειας και του φόβου, αποφασίζει να δεχτεί την πρόταση, νιώθοντας πως εκεί θα βρει στοργή κι αγάπη.

- Μείνε κι εσύ εδώ μαζί μου!, λέει στον Σαλίμ γεμάτη ενθουσιασμό.

– Δυστυχώς δεν μπορώ. Πρέπει να συνεχίσω το δρόμο μου, γιατί πραγματικά θέλω να πάω στο σχολείο μου.

Η Μίτου-Ράνι τότε κόβει ένα μπλε πινελολούλουδο και με βουρκωμένα, χαμογελαστά μάτια το βάζει μέσα στα χέρια του Σαλίμ.

“Ελπίδα”, του ψιθυρίζει στο αριστερό του αυτί.

Στο άκουσμα αυτής της λέξης, σίγουρος πλέον για την επιλογή του, αρπάζει το ξύλινο πινέλο και ζωγραφίζει έναν τεράστιο μπλε κύκλο. Τον κοιτάει... διστάζει για ένα δευτερόλεπτο... όμως η δύναμη στα μάτια της Μίτου-Ράνι τού δίνει αυτό ακριβώς που χρειάζεται: αυτοπεποίθηση! Παίρνει λοιπόν μια βαθιά ανάσα, μπαίνει μέσα στον μπλε κύκλο... και προσγειώνεται σε μια απέραντη θάλασσα! Μα, από τότε τα σύννεφα άρχισαν να κολυμπάνε μέσα στο μπλε νερό; Τι μαγικά πράγματα συμβαίνουν σε αυτόν τον κόσμο... Του παίρνει μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσει πως αυτό που βλέπει δεν είναι άλλο παρά ο καταγάλανος ουρανός! Και τότε τους ακούει... Στην αρχή αχνά, μα καθώς κοντοζυγώνουν όλο και εντονότερα: γέλια και ήχοι από μια παρέα παιδιών! Αυτές τις φωνές θα μπορούσε από χιλιόμετρα να τις αναγνωρίσει! Είναι οι φίλοι του! Τα κατάφερε λοιπόν! Έφθασε επιτέλους στο σχολείο! Μόλις τον βλέπουν τα παιδιά, ντυμένα με τις μπλε στολές τους, τρέχουν να τον προϋπαντήσουν.

– Εεεεε! Σαλίμ! Επιτέλους ήρθες! Γιατί άργησες;

Μ’ ένα πλατύ χαμόγελο γεμάτο μυστήριο τους απαντά:

– Παιδιά, πού να εας λέω τι πέρασα μέχρι να φτάσω ως εδώ!

Τα παιδιά γυρίζουν την πλάτη τους και τρέχουν να συναντήσουν τους υπόλοιπους μαθητές. Το κουδούνι έχει χτυπήσει και όλοι είναι ήδη στοιχισμένοι σε γραμμές. Μοιάζουν με μια ατέλειωτη θάλασσα από μπλε στολές και μέσα της είναι αδύνατο πλέον να ξεχωρίσουμε το Σαλίμ. Με το σύνθημα του διευθυντή, μια μαγική μελωδία κατακλύζει την ατμόσφαιρα, καθώς όλα τα παιδιά τραγουδάνε με μια φωνή τον εθνικό τους ύμνο. Μα... τι συμβαίνει εδώ; Με κάθε νότα, πορτοκαλί κορδέλες βγαίνουν από τις καρδιές των παιδιών, εκτοξεύονται σαν πύραυλοι στον ουρανό και έπειτα, πέφτοντας, αρχίζουν να χορεύουν παιχνιδιάρικα ανάμεσα στους ανθρώπους! Πόσο πάθος και ενέργεια κρύβει ο χορός τους! Κουβαλάει μέσα του αιώνες παράδοσης, ιστορίας και πολιτισμού. Οι κορδέλες, τα παιδιά, οι δάσκαλοι, η αυλή, το σχολείο, όλα αρχίζουν να στροβιλίζονται στο ρυθμό της μελωδίας μέχρι που ενώνονται σ’ ένα ενιαίο πορτοκαλί ύφασμα.

Σιγά-σιγά η κίνηση σταματά. Το σάρι! Ήμασταν τόσο απορροφημένοι που το είχαμε ξεχάσει τελείως! Μα πού πήγε η Ασία; Δεν τη βλέπουμε πουθενά. Μαγεμένοι καθόμαστε γύρω από το σάρι και κοιτάμε ο ένας την έκσταση και τον ενθουσιασμό στα μάτια του άλλου!

Τι απίστευτη περιπέτεια είναι τελικά το ταξίδι για το σχολείο!

ΜΠΑΝΚΑΝΤΕΣ

Στείλε τον
Φίλο μου
Σχολείο

Στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού προγράμματος Send my Friend to School, που συντονίζεται από την ActionAid Ελλάς

Το πρόγραμμα χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση

ISBN: 978-960-98173-4-9

act:onaid

Μαζί, κατά της φτώχειας και της αδικίας

Η ActionAid είναι μια διεθνής, μη κυβερνητική, αναπτυξιακή οργάνωση. Σε διεθνές επίπεδο ξεκινήσαμε το 1972 και σήμερα δουλεύουμε με περισσότερους από 15 εκατομμύρια ανθρώπους σε 45 χώρες για έναν κόσμο χωρίς φτώχεια και αδικία. Στην Ελλάδα, η ActionAid ξεκίνησε το 1998 και έκτοτε δημιουργούμε γέφυρες αλληλεγγύης μεταξύ των Ελλήνων που μας στηρίζουν και των πιο περιθωριοποιημένων συνανθρώπων μας σε Αφρική, Ασία και Νότια Αμερική.

Περισσότεροι από 200.000 Έλληνες έχετε στηρίξει το έργο μας.